

Éneklő szobor

*Kedvesem, milyen hosszú az út,
 onnan, hol megfogán,
 odáig, míg megszületik,
 s addig, míg végére ér majd.
 Az a kilenc hónapi várakozás:
 metafora, a várás metaforája,
 igen, hosszú az út embertől emberig,
 bakancsot húzhatsz, csavarhatsz kapcát,
 lejárhatsz a lábad térdig, tövig.
 Attól, míg megkívánunk valamit,
 addig, míg megkapunk valamit,
 mint a csomagot,
 mint kitépelt szárnyú hírt.
 Attól, mikor megkívánunk valamit,
 mint éhes ember sült hús illatát,
 egy karcsú pisztráng arany csöppjeit,
 egy tálnyi szőlőt, gyümölcs tornyait,
 s az éhes ember vonszolja magát,
 átfúrja magát étlen napokon,
 íztelen étkek, gyors falások közt
 hordozza hitét,
 hogy később, egyszer majd,
 egyszer: pisztrángok arany csöppjei.
 Egyszer majd: úgy lesz, csak
 vágyunk tudjon kitelelni addig,
 csak el ne fagyjon,
 ki ne száradjon az álmunk,
 nehogy álmunk-feledten ébredjünk,
 mint riadt házórzők, fölriadt kutyák.*

*Milyen hosszú az út, onnan,
 mikor megkívánunk valamit,
 mint szomjas ember hideg kútvizet,
 mint szomjazó az aszu borokat,
 ki inni már nem is szájával tudna;
 ki inni már egész testével inna,
 átítatná magát, egész testét,
 itatóspapír volna vagy szivacs.
 Egyszer majd úgy lesz, egyszer majd,
 csak szomjunk tudjon kitelelni,*

*csak ki ne pusztuljon szomjunkról —
szomjunk oltásáról az álom,
ki ne száradjunk, ki ne pusztuljunk.*

*Milyen hosszú az út, onnan,
mikor megkívánja, odáig, míg megkapja.
Mikor megkívánja, a háború dög-idejében,
a háború totemében, lótetemében,
kísértet időben, mikor
nyáréjszakán a légy, zümmögve
beprepül nyitott szemünkön a szúnyog,
milyen hosszú az út onnan,
mikor megkívánjuk
a háborúban a béke pillanatát:
s vonszolni kell a rongyos testet,
a rongyos testben a rongyos zászlót odáig.
Egyszer majd. Csak addig
nehogy disszidáljon belőlünk a remény,
nehogy kizuhanjon belőlünk,
robogó vonatból, a béke.*

*Milyen hosszú az út, onnan,
amikor egy gyereklány
maga is gyereket akar már,
odáig: szülni készül,
egész testében görcsöl, remeg.
Milyen hosszú az út, onnan,
amikor egy gyerek megkívánja
a sírást, elfogja a bánat,
odáig, a panasz:
érett kelés, testéből kifakad.
Onnan, egy gyerek megkívánja
a nevetést, körüllegi az öröm,
odáig, jókedve kicsordul, odáig
nevetése a köveken leszalad,
odáig, a Gellért-hegy kövein
lepatakszik nevetése.
Csak kedvünk tudjon kitelelni,
csak be ne fagyjon, ki ne apadjon.
Csak meg ne
savanyodjon bennünk a közért tej.*

*Milyen hosszú az út, míg megkívánja
— s meg is kapja — a nomád Európa
Párizst, kölni-illatú könyveivel,
vagy Párizs, a migrénes nagyasszony*

*míg megkívánja — s meg is kapja —
a nomád Európát, ihaj-csuhaj.
Milyen hosszú az út, csak meg ne
romoljon bennünk az ízlés, ki ne
pusztuljon belőlünk az a perc.*

*Milyen hosszú az út — a harangkongásig,
onnan, mikor a toronytalan város
megkívánta a zúgást.*

*Onnan, amikor a trampli szódásló
megkívánta a futást, szabadságot,
odáig, amikor el is futott, utána:
ostorával a részeg szódás, gyalog,
ne te, ne, az istenedet, ne te, ne.
Csak el ne rohadjon bennünk a futás,
csak meg ne dögöljön bennünk a csikó.*

*Milyen hosszú az út, attól, addig,
milyen hosszú az út, onnan,
hogy egy kicsike, lírai tank
megkívánja a hatalmat, vándorlást,
odáig, el is indul elsöpörni
a túl prózai népeket, határokat.
Csak addig, csak közben
le ne zuhanjon bennünk a madár,
torkon ne ragadjon bennünket a nyakkendő,
torkunkon ne akadjon egy kedd,
vagy egy nokedli.*

*Kedvesem, így udvarolgatek neked,
kedvesem,
udvarod felsöprik cirok szavaim.
Ha ráérsz, tűnődj el azon,
hogy: „Milyen hosszú az út”, papamm.
Milyen hosszú az út, ettől,
amikor udvarolgatek neked itt,
addig, míg egy örült korrektor
megkívánja az alkotást,
s kiigazítja kezem vonásait.
Ontológia helyett
onkológiát ír, oly emberi.
Idegen szavak kiejtésének szabályai
helyett: az ember ablakon
kiejtésének szabályai,
úgy tréfásabb, szellemesebb.
Csak közben, papamm,*

*csak közben, míg szembeszállnánk,
le ne essen a fogasról,
agyon ne üssön bennünket a szivárvány.*

*Kedvesem, ez egy lírai dal
az utakról.
kedvesem, ez egy lírai dal arról,
milyen hosszúak az utak,
pa-pam-papam, kedvesem, fogd a
gitárod, fogd a gitárod, tapogasd,
tapogasd ki, hol a legkeményebb
a fája, hol a legkerekebb,
és ott: ott rúgd seggbe.
Kedvesem, ha akarod,
el is énekelheted ezt a lírai dalt,
pa-pam-papam, most jön a vége,
most jön a refrén, a röfrén:*

*Milyen hosszú az út,
kedvesem, milyen hosszú az út,*

*csak közben ki ne pusztuljon,
ki ne száradjon az álmunk,
csak közben ki ne zuhanjon
belőlünk, vonatból, a béke,
csak közben meg ne
savanyodjon bennünk a tej,
csak közben meg ne
romoljon bennünk az ízlés,
csak közben el ne botoljon
lábunkon a futás, csak közben
meg ne dögöljön bennünk a csikó,
csak közben le ne zuhanjon
bennünk a madár, csak közben
torkunkon ne akadjon a kedd,
csak közben le ne essen a fogasról,
agyon ne üssön bennünket a szivárvány,
kedvesem, irtam egy
lírai dalt az utakról.*